

~~Sygn. akt III AUa 1708/11~~

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie Wydział III w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Ewa Jankowska

Sędziowie: SA Anna Kubasiak (spr.)

SA Krystyna Sitkowska

Protokolant: sekr. sądowy Anna Kapanowska

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2012 r. w Warszawie

sprawy L. B.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

o wysokość emerytury policyjnej

na skutek apelacji wnioskodawcy L. B.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Ubezpieczeń Społecznych w W.

z dnia 31 maja 2011 r. sygn. akt XIII U 454/10

oddala apelację.

/-/ A. K. /-/ E. J. /-/ K. S.

Sygn. akt III AUa 1708/11

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 października 2009 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji dokonał ponownego ustalenia wysokości emerytury policyjnej L. B. od dnia 1 stycznia 2010 r. na kwotę 852,01 zł brutto.

Decyzję powyższą wydano na podstawie art. 15 b w zw. z art. 32 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin a także fakt otrzymania od Instytutu Pamięi Narodowej informacji o przebiegu służby wnioskodawcy w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944- 1990 oraz treści tych dokumentów, sporządzonej na podstawie posiadanych przez IPN akt osobowych.

L. B. w odwołaniu podnosił, że wydana decyzja oraz ustawa, na podstawie której organ emerytalny tę decyzję wydał, są niezgodne z Konstytucją RP oraz przepisami obowiązującego prawa międzynarodowego.

Ponadto zarzucił decyzji naruszenie art. 15 i 15b ust. 2 policyjnej ustawy emerytalnej poprzez dokonanie błędnej wykładni tych przepisów, podnosząc jednocześnie, iż według art. 15 ust. 1 tej ustawy, emerytura dla funkcjonariuszy, którzy pozostawali w służbie przed 2 stycznia 1999 r. - w tym dla niego - powinna wynosić 40 % podstawy jej wymiaru za 15 lat służby.

Dyrektor Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. Ponadto organ rentowy wydał jeszcze 4 decyzje, 17 grudnia 2009 r., 7 stycznia 2010 r., 26 lutego 2010 r. i 5 lipca 2010 r. w których uwzględniono informację o przebiegu służby odwołującego się uzyskaną z Instytutu Pamięi Narodowej. W stosunku do wszystkich decyzji L. B. złożył odwołania przedstawiając te same argumenty, co w odwołaniu od decyzji z dnia 27 października 2009 r.

Jedną z tych decyzji, tj. decyzją z dnia 7 stycznia 2010 r. organ rentowy uchylił zaskarżoną decyzję z dnia 27 października 2009 r.

Wyrokiem z dnia 31 maja 2011 r. Sąd Okręgowy – Sąd Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie w wyniku rozpoznania odwołań L. B. od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. z dnia 27 października 2009 r. nr (...), z dnia 17 grudnia 2009 r. nr (...), z dnia 7 stycznia 2010 roku nr (...), z dnia 26 lutego 2010 r. nr (...), z dnia 5 lipca 2010 r. nr (...) umarzył postępowanie w części dotyczącej odwołania od decyzji z dnia 27 października 2009 r. i oddalił odwołania w pozostałej części.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd ten poprzedził następującymi ustaleniami faktycznymi i ich oceną prawną.

Odwołujący w okresie od dnia 1 lutego 1974 r. do dnia 31 grudnia 1989 r. pełnił służbę w Milicji Obywatelskiej.

Decyzją z dnia 22 stycznia 1989 r. przyznano L. B. prawo do emerytury milicyjnej.

W związku z wejściem w życie ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin organ rentowy otrzymał informację z Instytutu Pamięi Narodowej z dnia 27 kwietnia 2009 r. o przebiegu służby odwołującego się w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, sporządzoną na podstawie posiadanych przez IPN akt osobowych .

Z dokumentacji tej wynikało, że L. B. w okresie od dnia 1 lutego 1974 r. do dnia 31 grudnia 1989 r. pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów.

Decyzją z dnia 27 października 2009 r. wysokość emerytury L. B. została ponownie ustalona od dnia 1 stycznia 2010 r.

Wskaźnik podstawy wymiaru emerytury odwołującego się za okres pracy w organach bezpieczeństwa obniżono z 2,6 % podstawy wymiaru do 0,7 % podstawy wymiaru za każdy rok służby we wskazanym okresie. Ponownie ustalona wysokość emerytury z tytułu wysługi wraz z podwyższeniem, o którym mowa w art. 15 ust. 2, 3, 3a ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin od dnia 1 stycznia 2010 r. wyniosła łącznie 25,66% podstawy wymiaru. Wysokość emerytury została ustalona w tej decyzji na kwotę 852,01 zł brutto.

Na żądanie Sądu Instytut Pamięci Narodowej poinformował, iż odwołujący od 1 lutego 1974 r. pełnił służbę w Komendzie Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w P. na stanowisku inspektora, od 9 września 1974 r. był słuchaczem w (...) w (...) w Ł., od 9 maja 1975 r. pełnił służbę w Komendzie Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w P. w (...) na stanowisku inspektora, od 1 czerwca 1975r. pełnił służbę w Komendzie Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w P. w (...) (...) na stanowisku inspektora, od 1 lipca 1981 r. pełnił służbę w Komendzie Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w P. w (...) na stanowisku starszego inspektora, od 16 lipca 1983 r. pełnił służbę w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w P. w (...) a stanowisku starszego inspektora, od 1 kwietnia 1985r. do 31 grudnia 1989r. pełnił służbę w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w P. w Wydziale VI na stanowisku starszego inspektora

W dniu 17 grudnia 2009 r. organ rentowy wydał decyzję o zmianie wysokości policyjnej emerytury odwołującego, określając ją od 1 stycznia 2010 r. na kwotę 743,33 zł netto.

W dniu 7 stycznia 2010 r. organ rentowy wydał kolejną decyzję o ponownym ustaleniu wysokości emerytury policyjnej odwołującego. Ustalona tą decyzją łączna wysokość emerytury z uwzględnieniem podwyższenia z art. 15 ust. 4 policyjnej ustawy emerytalnej wyniosła 26,54% podstawy jej wymiaru, co przekłada się na kwotę 884,55 zł brutto.

W dniu 26 lutego 2010 r. organ rentowy wydał decyzję o waloryzacji policyjnej emerytury ustalając jej wysokość od 1 marca 2010 r., w kwocie 802,25 zł.

Z uwagi na doliczenie do wysługi emerytalnej okresu pracy wykonywanej przez odwołującego po zwolnieniu ze służby, organ rentowy wydał w dniu 5 lipca 2010 r. kolejną decyzję o zmianie emerytury, której wysokość wyniosła **820,80 zł netto**.

W dalszej kolejności Sad Okręgowy wskazał, że z dniem 16 marca 2009 r. weszła w życie ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 24, poz. 145), która wprowadziła do ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 8, poz. 67 ze zm.) przepis art. 15 b, określający zasady obliczania wysokości emerytury dla osób, które pozostawały w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pełniły służbę w charakterze funkcjonariusza w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. Nr 63, poz. 425 ze zm.). Zgodnie z powołanym wyżej przepisem art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r., organami bezpieczeństwa państwa, w rozumieniu ustawy, są:

- Resort Bezpieczeństwa Publicznego Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego,
- Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego,
- Komitet do spraw Bezpieczeństwa Publicznego,
- jednostki organizacyjne podległe organom, o których mowa w pkt 1-3, a w szczególności jednostki Milicji Obywatelskiej w okresie do dnia 14 grudnia 1954 r.,
- instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych,
- Akademia Spraw Wewnętrznych,

- Zwiad Wojsk Ochrony Pogranicza,
- Zarząd Główny Służby Wewnętrznej Jednostek Wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe mu komórki,
- Informacja Wojskowa,
- Wojskowa Służba Wewnętrzna,
- Zarząd II Sztabu Generalnego Wojska Polskiego,
- inne służby Sił Zbrojnych prowadzące działania operacyjno-rozpoznawcze lub dochodzeniowo-śledcze, w tym w rodzajach broni oraz w okręgach wojskowych.

Zgodnie z art. 2 ust. 3, jednostkami Służby Bezpieczeństwa, w rozumieniu ustawy, są te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami.

W myśl § 14 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18.10.2004 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu i Państwowej Straży Pożarnej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 239, poz. 2404), środkiem dowodowym potwierdzającym datę i podstawę zwolnienia ze służby oraz okres służby jest zaświadczenie o przebiegu służby, sporządzone na podstawie akt osobowych funkcjonariusza, wystawione przez właściwe organy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu lub Państwowej Straży Pożarnej.

Z kolei art. 13 a ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji /.../ stanowi, że na wniosek organu emerytalnego właściwego według niniejszej ustawy, Instytut Pamięci Narodowej - Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu sporządza na podstawie posiadanych akt osobowych i w terminie 4 miesięcy od dnia otrzymania wniosku, przekazuje organowi emerytalnemu informację o przebiegu służby wskazanych funkcjonariuszy w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Zgodnie z art. 13a ust. 5, informacja powyższa jest równoważna z zaświadczeniem o przebiegu służby sporządzanym na podstawie akt osobowych przez właściwe organy służb, o których mowa w art. 12.

Zgodnie z brzmieniem art. 15b ust. 1 powołanej wyżej ustawy, w przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. emerytura wynosi:

- 1) 0,7 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990;
- 2) 2,6 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, la oraz pkt 2-4.

Z kolei art. 15b ust. 2 stanowi, że przepisy art. 14 i 15 stosuje się odpowiednio.

Stosownie do treści art. 15 ust. 3, do okresów, o których mowa w art. 13 ust. 1, na żądanie wnioskodawcy, mogą być doliczone w pełnym wymiarze okresy służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, jeżeli funkcjonariusz udowodni, że przed rokiem 1990, bez wiedzy przełożonych, podjął współpracę i czynnie wspierał osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości Państwa Polskiego.

Natomiast art. 15 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji... stanowi, że:

• 1.

1. Emerytura dla funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., wynosi 40 % podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i wzrasta o:

1) 2,6 % podstawy wymiaru - za każdy dalszy rok tej służby;

2) 2,6 % podstawy wymiaru - za każdy rok okresów składkowych poprzedzających służbę, nie więcej jednak niż za trzy lata tych okresów;

3) 1,3 % podstawy wymiaru - za każdy rok okresów składkowych ponad trzyletni okres składkowy, o którym mowa w pkt 2;

4) 0,7 % podstawy wymiaru - za każdy rok okresów nieskładkowych poprzedzających służbę.

Kwestia zgodności przepisów art. 15 b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych, a także art. 15 b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (..) z ustawą zasadniczą była badana przez Trybunał Konstytucyjny .

Trybunał Konstytucyjny w pkt. 4 wyroku z dnia 24 lutego 2010 r. (K 6/09) uznał, iż art. 15 b ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr. 8, poz. 67 ze zm.) jest zgodny z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji.

W uzasadnieniu wyroku Trybunał Konstytucyjny podkreślił, iż z konstytucyjnej zasady zaufania do państwa i stanowionego przez niego prawa nie wynika w żaden sposób, że każdy, bez względu na cechujące go właściwości, może zakładać, że unormowanie jego praw socjalnych nie ulegnie nigdy w przyszłości zmianie na jego niekorzyść. Jego zdaniem ustawodawca był upoważniony mimo upływu 19 lat od zmiany ustrojowej do wprowadzenia regulacji obniżających w racjonalnie miarkowany sposób świadczenia emerytalne za okres służby w organach bezpieczeństwa publicznego, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie było celowe szczegółowe przytaczanie obszernego uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010r, jako powszechnie znanego byłym funkcjonariuszom.

Sąd Okręgowy stwierdzał także , iż przepis art. 15b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin jest przepisem szczególnym w porównaniu do art. 15 w/w ustawy, zmienia zasady liczenia emerytury policyjnej dla określonej grupy osób, określając odrębną zasadę liczenia wysokości emerytury dla takich funkcjonariuszy, którzy pełnili służbę w organach bezpieczeństwa państwa. Art. 15 ust. 1 dotyczy funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed 2 stycznia 1999 r. i który nie pełnił służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Art. 15 ust. 2 mówi o **odpowiednim stosowaniu przepisów art. 14 i 15**. Oznacza to, że nie zmieniono zasad liczenia emerytur policyjnych w innych przypadkach, tj. np.: doliczania do wysługi emerytalnej okresów przypadających po zwolnieniu ze służby, uwzględniania okresów składkowych i nieskładkowych poprzedzających służbę itd. Dyspozycja art. 15 nie może być sprowadzona do ustalenia wysokości emerytury jako odpowiadającej 40 % podstawy jej wymiaru za 15 lat służby, a norma zawarta w art. 15b ust. 2 przewidująca odpowiednie stosowanie przepisów art. 14 i 15 nie może

być sprowadzona do prostej konkluzji, iż również w przypadku funkcjonariuszy, którzy pełnili służbę w organach bezpieczeństwa państwa, zastosowanie znajdzie gwarancja ustanowiona w ust. 1 art. 15 (emerytura będzie wynosiła 40 % podstawy jej wymiaru za 15 lat służby). Przeciwno przyjęciu takiej interpretacji przemawia kilka argumentów. Po pierwsze literalne brzmienie przepisu art. 15b ust. 1 pkt. 1 wskazuje wprost, iż ustawodawca odstąpił tu od przyjętej w art. 15 ust. 1 zasady liczenia podstawy wymiaru emerytury i nakazał w przypadku funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa (wprost wymieniona grupa podmiotów, węższa od kręgu podmiotów, którego dotyczy art. 15 - wszyscy funkcjonariusze) liczyć: 0,7 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990 i dopiero w dalszej kolejności odpowiednio zastosować dyspozycję art. 15 (a więc np.: do podwyższeń). W pkt. 1 ust. 1 art. 15 b nie zawarto żadnego ograniczenia zastosowania mnożnika 0,7 %. Zarówno zastosowana technika legislacyjna, nie tożsame kręgi adresatów normy (w art. 15b węższy krąg ograniczony do funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa), użyte sformułowania („za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990”) jak i umiejscowienie przepisu art. 15b (po art. 15) świadczy o tym, iż jest to przepis szczególnie w stosunku do art. 15 ust. 1, a co za tym idzie nie może być mowy o ograniczeniu zastosowania mnożnika 0,7 % do okresów służby następujących po 15 latach. Ustawa z dnia 18 lutego 1994 r. przyznaje wszystkim grupom objętych jej stosowaniem funkcjonariuszy prawo do uzyskania świadczenia emerytalnego po 15 latach służby. Stąd nie będzie wyjątkiem „przechodzenie” na emeryturę z chwilą uzyskania odpowiedniej wysługi lat (15). Wskazuje to, iż intencją ustawodawcy, nie mogło być ograniczenie stosowania dyspozycji art. 15b ust. 1 pkt. 1 jedynie do służby przypadającej po upływie 15 lat pracy (założenie racjonalnego ustawodawcy). Przyjęcie takiego założenia mogłoby bowiem doprowadzić, wbrew użytemu sformułowaniu „za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990” do braku możliwości zastosowania dyspozycji ustawy do dużej grupy funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa lub zastosowania mnożnika 0,7 % jedynie do krótkiego okresu „pracy” przypadającego po upływie 15 lat służby. Wynikająca z preambuły ustawy zmieniającej intencja ustawodawcy była odmienna. Ponadto, zgodnie z ogólną regułą interpretacyjną nakazującą takim samym sformułowaniom nadawać taki sam sens a innym - różny, art. 15 ust. 1 pkt. 1 stanowi, iż emerytura dla funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., wynosi 40 % podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i wzrasta o 2,6 % podstawy wymiaru - za każdy dalszy rok tej służby. Tak więc w art. 15b ust. 1 pkt. 1 ustawodawca nie miał na myśli każdego dalszego (po 15 latach) roku służby lecz każdy rok służby (wszystkie lata) przypadający w latach 1944-1990, również te lata, które przypadają przed osiągnięciem 15 - letnie go stażu, co wyklucza możliwość przyznania odwołującemu prawa do 40 % podstawy wymiaru emerytury za 15 lat służby.

Kwestie interpretacyjne art. 15 b rozstrzygnięte zostały przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 3 marca 2011 roku (II UZP 2/11), w której Sąd Najwyższy stwierdził, iż „Za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.), emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.), co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia.

W związku z faktem, iż organ rentowy wydał decyzję z dnia 7 stycznia 2010 r., którą to decyzją uchylił decyzję z dnia 27 października 2009 r. Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹³ k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie objętym decyzją z dnia 27 października 2009 r.

Powyższe rozstrzygnięcie w części oddalającej odwołania apelacją zaskarżył L. B., zarzucając orzeczeniu :

1. niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności faktycznych i prawnych sprawy,

2. błędną wykładnię art. 15 b ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, AB W, AW, SKW, SWW, CBA, SG, BOR, PSP i SW oraz ich rodzin /t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm./,
3. naruszenie norm prawa międzynarodowego - Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz Rezolucji Nr (...) Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy z 27 czerwca 1996 r.

Wskazując na powyższe wniesiono;

1.
 1. uchylenie zaskarżonego wyroku w części oddalającej odwołanie i zmianę zaskarżonej decyzji, alternatywnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części oddalającej odwołanie i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia,
 2. zasądzenie kosztów od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje.

Apelacja odwołującego się jest bezzasadna.

Stwierdzić należy, iż rozstrzygnięcie niniejszej sprawy nie wymagało czynienia ustaleń przez Sąd Okręgowy w zakresie zadań odwołującego się realizowanych w ramach służby pełnionej w jednostkach będących organami bezpieczeństwa państwa poprzez treść preambuły ustaw z dnia 18 października 2006 r. i 23 stycznia 2009 r. Ustawodawca bowiem w obu tych preambułach negatywnie ocenił działalność organów bezpieczeństwa państwa, a zatem zadań jednostek wchodzących w skład aparatu bezpieczeństwa, które to zadania wiązały się „z łamaniem praw człowieka i obywatela na rzecz komunistycznego ustroju totalitarnego”.

Zdaniem ustawodawcy system władzy komunistycznej opierał się głównie na rozległej sieci organów bezpieczeństwa państwa, spełniającej w istocie funkcje policji politycznej, stosującej bezprawne metody, naruszające podstawowe prawa człowieka, a funkcjonariusze organów bezpieczeństwa pełnili swoje funkcje bez ponoszenia ryzyka utraty zdrowia lub życia, korzystając przy tym z licznych przywilejów materialnych i prawnych w zamian za utrwalanie nieludzkiego systemu władzy.

Zatem samo podjęcie i pełnienie służby w tych organach, niezależnie od zadań realizowanych przez danego funkcjonariusza w ramach tej służby i skutków jego osobistych działań powoduje „stosownie do treści przepisu art. 15 b ustawy zaopatrzeniowej, przeliczenie wysługi emerytalnej, a przez to obniżenie świadczenia. Odwołujący się niezaprzeczalnie pełnił służbę w (...) (...), (...) i (...) i (...) w P., które działały w ramach pionów (...)– walka z działalnością antypaństwową, pionu (...)gospodarka i (...)– wieś i gospodarka żywnościowa. Wszystkie one były jednostkami stanowiącymi organy bezpieczeństwa państwa. Ustalenie to Sąd Okręgowy poczynił poprzez uzyskanie szczegółowej informacji z Instytutu Pamięi Narodowej, którą w takiej postaci nie dysponował organ rentowy wydający skarżoną decyzję. Odwołujący reprezentowany przed Sądem I instancji przez profesjonalnego pełnomocnika nie zaprzeczył poprawności wykazanego przebiegu co do okresów służby i jednostek, do których przynależał etatowo jako funkcjonariusz w służbie. Nie żądał weryfikacji tego przebiegu poprzez analizę akt personalnych. Nie można zatem postawić Sądowi Okręgowemu zarzutu nie wyjaśnienia lub niedostatecznego wyjaśnienia przebiegu służby L. B., a jak już wskazano wyżej wyjaśnianie jakie konkretne zadania pełnił byłoby ustaleniem nieprzydatnym dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zarzuty zawarte w uzasadnieniu apelacji dotyczyły między innymi możliwości zastosowania do osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990 i pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. - art. 15 ust. 1 in principio policyjnej ustawy emerytalnej, na mocy którego emerytura dla funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., wynosi 40 % podstawy jej wymiaru za 15 lat służby. Zasadnie Sąd I instancji uznał, że ze względu na szczególną regulację w art. 15b ust. 1 zasad wyliczenia emerytur wskazanych osób, nie znajduje zastosowania ogólna regulacja z art. 15 ust. 1 in principio. Trzeba zauważyć, iż wynika to już z literalnego brzmienia art. 15b ust. 1 pkt 1, który nakazuje przyjmować dla osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa

państwa i pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emeryturę w wysokości 0,7 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990, a np. nie za lata następujące po 15 latach służby.

Jak wyżej wskazano L. B. pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Ustalone miejsca służby skarżącego należy bowiem zakwalifikować jako „służbę w instytucjach centralnych Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległych im jednostkach terenowych w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych (art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów). Zatem obliczanie emerytury dla skarżącego w wysokości 0,7% podstawy wymiaru tylko za lata służby przypadające po 15 latach służby byłoby sprzeczne z brzmieniem art. 15b ust. 1 pkt 1 policyjnej ustawy emerytalnej, który nakazuje przyjmować wskazany przelicznik do każdego roku służby w organach bezpieczeństwa państwa w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990, z wyjątkiem określonym w art. 15b ust. 3 tej ustawy, który w sprawie nie ma zastosowania. Taki wniosek wynika również z treści art. 13 ust. 1 pkt 1b tej ustawy, który traktuje okresy służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990 - jako okresy równorzędne ze służbą w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Straży Granicznej, Biurze Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i w Służbie Więziennej, lecz na zasadach określonych w art. 15b tej ustawy (z wyjątkiem służby określonej w ust. 2 art. 13).

Za wyłączeniem stosowania w stosunku do skarżącego regulacji z art. 15 ust. 1 in principio przemawia także ratio legis cytowanej wyżej ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym... Z preambuły do tej ustawy, jak i samej ustawy wynika niezbiecie, iż celem jej uchwalenia było obniżenie emerytur funkcjonariuszom organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 m.in. ze względu na zasadę sprawiedliwości społecznej, wykluczającą tolerowanie i nagradzanie bezprawia. Zatem przyjęcie, iż art. 15 ust. 1 in principio policyjnej ustawy emerytalnej ma zastosowanie do obliczenia emerytury tych osób skutkowałoby wypaczeniem celu uchwalenia tejże ustawy zmieniającej. Doszłoby bowiem do znacznego ograniczenia, a w niektórych przypadkach i wyłączenia możliwości obniżenia emerytur funkcjonariuszom organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990. Należy bowiem zauważyć, iż emerytury takich osób nie zostałyby obniżone, w przypadku gdy emeryt policyjny pobierałby emeryturę policyjną wyłącznie z tytułu pełnienia 15 - letniej służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990. Natomiast w przypadku kiedy omawiany emeryt policyjny legitymuje się służbą dłuższą niż 15 lat, to jedynie lata służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990 przypadające ponad ten okres zostałyby obniżone do 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok takiej służby.

Przedstawiona powyżej interpretacja art. 15b ust. 1 pkt 1 i art. 15 ust. 1 in principio policyjnej ustawy emerytalnej jest przyjmowana również w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w uchwale z dnia 3 marca 2011 r. (II UZP 2/11, Biul.SN 2011/3/24) orzekł, że za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.), emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.), co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia.

Warto również jeszcze raz nadmienić, iż konstytucyjność art. 15b ust. 1 policyjnej ustawy emerytalnej została zbadana przez Trybunał Konstytucyjny, który w wyroku z dnia 24 lutego 2010 r. (K 6/09, OTK-A 2010/2/15) orzekł, że ten przepis jest zgodny z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz nie jest

niezgodny z art. 42 Konstytucji, a sądy są związane wyrokiem Trybunału stąd niezrozumiałe są zarzuty apelacyjne w zakresie, w którym ponownie podważana jest zgodność z Konstytucją RP przepisu art. 15 b ustawy zaopatrzeniowej.

Sąd Apelacyjny w pełni natomiast podziela przedstawione w uchwale Sądu Najwyższego II UZP 2/11 poglądy, niezależnie od faktu braku związania tą uchwałą w niniejszej sprawie.

Bezzasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. Sąd Apelacyjny nie dopatruje się, aby w sprawie rozpoznawanej, doszło do naruszenia art. 6 tej konwencji ponieważ od decyzji organu emerytalnego wnioskodawcy przysługiwało prawo, z którego skorzystał, odwołania do sądu powszechnego jak i naruszenia innych przywodnych przepisów Konwencji.

Należy wobec tego zarzutu podnieść, iż Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24 lutego 2010 r. w sprawie o sygn. akt 6/09 (OTK-A 2010/2/15) orzekł, że „Art. 15b ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 6 ze zm.) ... dodany przez art. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji jest zgodny z art. 2, art. 10, art. 30 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji; w zakresie, w jakim przewiduje, że emerytura osoby, która była członkiem Wojskowej Rady Ocalenia Narodowego wynosi 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok służby w Wojsku Polskim po dniu 8 maja 1945 r. do dnia 11 grudnia 1981 r., jest niezgodny z art. 32 Konstytucji”.

Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego na mocy art. 190 ust. 1 Konstytucji mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Dlatego też wszystkie sądy muszą te orzeczenia respektować i stosować.

Trybunał Konstytucyjny w omawianym wyroku powołał się również na orzecznictwo Komisji Praw Człowieka i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka podając min., że Trybunał ten kilkakrotnie orzekał w sprawach skarg byłych polskich funkcjonariuszy „aparatu bezpieczeństwa publicznego lub informacji wojskowej” z lat 1944-1956 na art. 21 ust. 2 pkt 4a i art. 26 ustawy o kombatantach, które pozbawiły ich tzw. dodatku kombatanckiego. I tak w decyzji z 16 kwietnia 1998 r. Europejska Komisja Praw Człowieka uznała skargę na niezgodność tego przepisu z art. 1 Protokołu nr (...) do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonego w Paryżu dnia 20 marca 1952 r. oraz sporządzonego w Strasburgu z dnia 16 września 1963 r. (Dz. U. z 1995 r. Nr 36, poz. 175; dalej: (...)do Konwencji) za oczywiście niedopuszczalną w sprawie S. przeciwko Polsce (skarga nr (...)). Komisja uznała, że: „W rozpatrywanej sprawie skarżący utracił roszczenie tylko do świadczeń z tytułu zabezpieczenia społecznego dla kombatantów, jednakże (...) zachował prawo do zabezpieczenia społecznego w ramach powszechnego systemu ubezpieczeń. A zatem skarżący utracił specjalny, uprzywilejowany status, jednakże jego zasadnicze prawo do zabezpieczenia społecznego pozostało nienaruszone. Komisja stwierdziła, że ustawa lutowa [styczniowa] z 1991 r. o kombatantach i osobach represjonowanych była częściowo zamierzona jako potępienie roli politycznej komunistycznych służb bezpieczeństwa we wprowadzeniu reżimu komunistycznego i represji wobec opozycji politycznej. Ta legislacja oparta była o uznanie, iż członkowie tych służb - których funkcją było zwalczanie organizacji politycznych i zbrojnych walczących o niepodległość Polski w latach 1940 i 1950. - nie zasługują na specjalne przywileje, które dała im ustawa kombatancka z 1982 r. Komisja stwierdziła, że takie założenie polityczne (ustawodawcy z 1991 r.), nawet jeżeli stosowanie tego prawa oznacza obniżenie świadczeń z tytułu zabezpieczenia społecznego, nie dotyka prawa do własności, wynikającego z systemu zabezpieczenia społecznego, w sposób spreczny z art. 1 protokołu nr (...)”.

Także w dwu kolejnych sprawach, rozpoznanych na podstawie przedmiotowo tożsamy skarg, Europejska Komisja Praw Człowieka wydała takie same decyzje (z 1 lipca 1998 r. w sprawie S. przeciwko Polsce, skarga nr (...) oraz z 9 września 1998 r. w sprawie B. przeciwko Polsce, skarga nr (...)). W tej ostatniej sprawie Komisja zdefiniowała „aparat bezpieczeństwa państwa” w Polsce lat 1944-1990 jako – „organy państwowe składające się zarówno ze specjalnych jednostek wojskowych, jak i policji politycznej wzorowane na NKWD i KGB, utworzone 21 lipca 1944 r.

w celu zwalczania, tłumienia i eliminowania grup opozycji politycznej, w tym powojennego ruchu oporu przeciwko komunizmowi. Organy te miały również kompetencję do prowadzenia śledztw w sprawach kryminalnych na podstawie zasad procedury karnej. Organy te nosiły, w zależności od okoliczności politycznych, różne nazwy (...)"

Podobnie Europejski Trybunał Praw Człowieka uznał za niedopuszczalną skargę, tożsamą z przedstawianymi powyżej skargami (postanowienie z 15 czerwca 1999 r. w sprawie D. przeciwko Polsce, skarga nr (...)). Skarżący podnosił m.in. sprzeczność powołanych wyżej przepisów ustawy kombatanckiej z art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zm.).

Europejski Trybunał Praw Człowieka stwierdził, odwołując się do wyroku z 16 września 1996 r. w sprawie G. przeciwko Austrii (R. 1996-IV, s. (...), § 36), że „odmienne traktowanie jest dyskryminujące jeżeli nie ma usprawiedliwienia obiektywnego i racjonalnego, to znaczy gdy nie zmierza ono do osiągnięcia «słusznego celu» bądź jeżeli brak jest «racjonalnej proporcji między użytymi środkami a celem, jaki chce się osiągnąć». W tym względzie państwo dysponuje ponadto pewnym marginesem swobody w ocenie czy i do jakiego stopnia różnice w podobnych skądinąd sytuacjach zasługują na zróżnicowane traktowanie. W rozpatrywanej sprawie Trybunał zauważył, że (...) skarżący utracił specjalny i uprzywilejowany «status kombatananta» uprawniający go do dodatkowych świadczeń emerytalnych (...) których pozostali emeryci są pozbawieni. Utrzymał jednak na podstawie powszechnego systemu emerytalnego wszystkie prawa przypisane do jego zwykłej emerytury. A zatem jego prawa pieniężne do otrzymywania stosownej emerytury pozostały takie same. (...). Dalej podano, iż skarżący w ten sam sposób i na takich samych warunkach, jak wszystkie inne osoby, które uprzednio pracowały lub służyły w byłych komunistycznych organach służb bezpieczeństwa publicznego zostały wyłączone z grupy uprzywilejowanych «kombatanantów» z racji roli politycznej granej przez te organy w celu zachowania rządów totalitarnych oraz zwalczania i eliminowania opozycji politycznej wobec reżimu.

Trybunał podkreśla ponadto, że uregulowania polskie w stosunku do takich osób były w pierwszym rządzie nacelowane na to, aby ci, którzy służyli w organach powszechnie uważanych za represyjną maszynę i którzy byli dotąd wynagradzani specjalnie honorowym statusem czyniliby zadość założeniom ustawy. Środki użyte zatem przez władze polskie miały obiektywne i racjonalne uzasadnienie w polskich doświadczeniach historycznych w okresie komunizmu i realizują usprawiedliwiony cel jakim była nowa regulacja funkcjonowania systemu szczególnych przywilejów".

W wyroku z 28 kwietnia 2009 r. w sprawie R. przeciwko Polsce (skarga nr (...)), Europejski Trybunał Praw Człowieka uznał, że pozbawienie w wyniku prawomocnego orzeczenia o tzw. kłamstwie lustracyjnym skarżącej statusu sędziego w stanie spoczynku i związanego z tym uprzywilejowanego uposażenia emerytalnego nie stanowiło ingerencji w jej prawo do ochrony własności określone w art. (...) do Konwencji. Stwierdzając podobieństwo rozstrzyganej sprawy do spraw ze skarg przeciwko Polsce z lat 1995-1997 osób, które na podstawie ustawy pozbawione zostały statusu kombatananta i utraciły związane z tym uprawnienia do świadczeń społecznych z powodu współpracy z komunistycznymi służbami bezpieczeństwa, Trybunał zauważył, że art. 1 protokołu nr (...) do Konwencji „nie może być interpretowany jako dający tytuł do emerytury określonej wysokości”. Trybunał podkreślił, że skarżący (w sprawach ustawy kombatanckiej) zachowali prawo do zwykłej emerytury według powszechnego systemu emerytalnego. (...) Trybunał stwierdza, że (podobnie jak skarżący wcześniej ustawę kombatancką), „skarżąca utraciła status sędziego w stanie spoczynku i związane z tym specjalne świadczenie emerytalne i że było to rezultatem złożenia niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego”. „Sposób ingerencji w uprawnienia emerytalne skarżącej nie jest jednak sprzeczny z prawami własnościowymi skarżącej chronionymi przez art. 1 Protokołu nr (...) do Konwencji" (§ 75).

Tym samym zarzuty skarżącego odnośnie naruszenia przepisów Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 r., ratyfikowanej przez Polskę w dniu 19 stycznia 1993 r. jest chybiony.

Odnosząc się zaś do przytoczonego przez Sąd Okręgowy pkt 14 rezolucji Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy nr 1096 z dnia 27 czerwca 1996 r. i jego nieadekwatności do stanu faktycznego niniejszej sprawy w sytuacji gdy

emerytura została obniżona do poziomu 0,7% podstawy wymiaru , nie zaś do 1,3 % tej podstawy Sąd Apelacyjny nie zgadza się z tym twierdzeniem apelacji.

System zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy, z którego świadczenie emerytalne pobiera L. B. jest z zasady systemem uprzywilejowanym w stosunku do systemu powszechnego i uprzywilejowanie to nie sprowadza się jedynie do sposobu liczenia wysługi emerytalnej procentowym wskaźnikiem podstawy wymiaru. Podkreślić należy , iż odwołujący nadal w tym systemie pozostaje, a korzystał z niego od lat. Trzeba zatem mieć na uwadze wszystkie różnice co do sposobu ustalenia świadczeń wynikające z uprzywilejowania świadczeń mundurowych w stosunku do powszechnych aby ocenić czy emerytura została obniżona do „poziomu zwykłego”, o którym mowa w rezolucji. Ponadto jak wynika z preambuły do ustawy zmieniającej, o czym wyżej wspomniano, ustawodawca negatywnie ocenił działalność organów bezpieczeństwa państwa , podjęcie i pozostawanie w służbie w tych organach przez ich funkcjonariuszy , okresy te jednak nie zostały pominięte w liczeniu wysługi emerytalnej , zaś wskaźnik 0,7% podstawy wymiaru jest w systemie powszechnym szeroko stosowany do liczenia świadczeń z tytułu wysługi za okresy wprawdzie bez składki , ale co do których nie tylko nie istnieją wątpliwości w jaki sposób należy oceniać je z punktu widzenia przestrzegania zasad współżycia społecznego i przepisów prawa lecz nawet ocena ta jest ze społecznego punktu widzenia bardzo wysoka np. niewykonywanie pracy z powodu represji politycznych , czy pielęgnacji osób z bardzo wysoką niesprawnością. Dlatego też wbrew twierdzeniom apelacji przywołanie przez Sąd Okręgowy między innymi treści pkt 14 rezolucji 1096 dla uzasadnienia zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia jest w pełni uprawnione.

Uznając z tych wszystkich powodów bezzasadność wniesionej apelacji i na podstawie art.385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.

Sędziowie PRZEWODNICZĄCY A. E. J.

K. S.